

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2021 r. (IA nr 31–2021) dotyczącej niewpisania nazwiska skarżącego na listę urzędników awansowanych w 2021 r., utrzymanej w mocy decyzją nr R/72/22 wydaną przez organ powołujący w dniu 8 czerwca 2022 r. w odpowiedzi na zażalenie złożone przez skarżącego w dniu 5 lutego 2021 r.;
- naprawienie szkody i krzywdy skarżącego;
- obciążenie pozwanej całością kosztów i wydatków na podstawie art. 268 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i nieprawidłowości zaskarżonego postępowania w sprawie awansu w 2021 r.: a) naruszenie decyzji GIP 45 C(2013) 8968 ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego; b) naruszenia art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także brak rzeczywistego porównania osiągnięć.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu kryteriów awansu przewidzianych w art. 45 regulaminu pracowniczego w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2022 r. – Bindl/Komisja

(Sprawa T-354/22)

(2022/C 294/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Bindl (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Herbrich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- unieważnienia przekazów danych osobowych skarżącego do odbiorców mających siedzibę w państwach trzecich bez odpowiedniego poziomu ochrony, zainicjowanych przez stronę pozwaną z naruszeniem rozdziału V rozporządzenia (UE) 2018/1725 przy przeglądaniu strony internetowej <https://futureu.europa.eu> w dniach 20 marca 2022 r. i 8 czerwca 2022 r. oraz przy rejestracji na wydarzenie „GoGreen” w dniu 30 marca 2022 r.;
- stwierdzenie, że pozwana w sposób niezgodny z prawem nie odpowiedziała na wniosek o dostęp złożony przez skarżącego w dniu 1 kwietnia 2002 r. w odniesieniu do przetwarzania przez pozwaną jego danych osobowych oraz w odniesieniu do odpowiednich zabezpieczeń na podstawie art. 48 rozporządzenia (UE) nr 2018/1725 w związku z przekazywaniem danych odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 1 200,00 EUR wraz z odsetkami w wysokości 2 punktów procentowych powyżej stopy procentowej ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, od dnia ogłoszenia wyroku, za szkodę poniesioną przez skarżącego w wyniku nieprawidłowego zastosowania rozporządzenia (UE) 2018/1725;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania art. 46 zdanie pierwsze, a także art. 48 ust. 1 i 2 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1725 (¹)
 - Strona pozwana przekazała odbiorcom mającym siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki dane osobowe skarżącego przy przeglądaniu strony internetowej <https://futureu.europa.eu>. Stany Zjednoczone Ameryki są państwem trzecim, w stosunku do którego Komisja nie przyjęła decyzji stwierdzającej odpowiedni poziom ochrony.
 - Przekazanie danych osobowych skarżącego odbiorcom mającym siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki na podstawie ogólnych klauzul umownych zgodnie z art. 48 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1725 nie stanowi, w braku dodatkowych zabezpieczeń technicznych i organizacyjnych, odpowiedniej gwarancji zapewnienia właściwego poziomu ochrony w Stanach Zjednoczonych Ameryki.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego na podstawie art. 7 i 8 karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”)
 - Ograniczenia praw podstawowych skarżącego określonych w art. 7 i 8 karty, wynikające z faktu, że władze Stanów Zjednoczonych mogą, zgodnie z prawem Stanów Zjednoczonych, uzyskać dostęp do danych przekazywanych z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych i korzystać z nich, nie są uregulowane w sposób, który spełniałby wymogi równoważne wymogom istniejącym w prawie Unii zgodnie z art. 52 ust. 1 zdanie drugie karty.
 - Ani 50 U.S. Code § 1881a (Section 7022 FISA), ani Executive Order 12333 nie zapewnia obywatelom Unii żadnych możliwości ani praw do obrony przed dostępem do danych osobowych ani do skutecznego egzekwowania praw wynikających z rozporządzenia (UE) 2018/1725.
 - Prawo dostępu skarżącego na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 jest warunkiem dochodzenia praw podstawowych skarżącego na podstawie art. 7 i 8 ust. 1 karty. Pozwana pozbawia skarżącego możliwości dochodzenia chronionych praw podstawowych poprzez brak działania w odniesieniu do jego wniosku o dostęp. Naruszenie praw podstawowych wynikających z art. 7 i 8 ust. 1 karty, które towarzyszy brakowi działania pozwanej, nie jest uzasadnione.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego na podstawie art. 47 karty
 - Prawo Stanów Zjednoczonych nie przewiduje żadnej możliwości ochrony sądowej przed dostępem do danych osobowych obywateli Unii przez amerykańskie organy bezpieczeństwa i służby wywiadowcze.
 - W odniesieniu do programów nadzoru realizowanych przez organy bezpieczeństwa i służby wywiadowcze Stanów Zjednoczonych – np. PRISM i UPSTREAM – opartych zarówno na 50 U.S. Code § 1881a (Section 702 FISA), jak i na Executive Order 12333, ani Presidential Policy Directive 28, ani Executive Order 12333 nie zapewniają zainteresowanym osobom żadnych praw, których mogłyby one dochodzić na drodze sądowej przeciwko organom Stanów Zjednoczonych.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725, jak również art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) 2018/1725
 - Pozwana w sposób niezgodny z prawem nie udostępniła skarżącemu, po złożeniu przez niego wniosku o dostęp z dnia 1 kwietnia 2022 r., informacji, o których mowa w art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725, w szczególności środków ochronnych na podstawie art. 48 rozporządzenia (UE) 2018/1725, w terminie jednego miesiąca na podstawie art. 14 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) 2018/1725.
 - Pozwana w sposób niezgodny z prawem nie przedstawiła skarżącemu ani uzasadnienia ewentualnego przedłużenia terminu do udzielenia informacji na podstawie art. 14 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2018/1725, ani nie poinformowała skarżącego w ciągu miesiąca od złożenia wniosku o dostęp na podstawie art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) 2018/1725 o przyczynach oddalenia wniosku o dostęp, jak również o sądowych i pozasądowych środkach odwoławczych.

5. Zarzut piąty dotyczący spowodowania szkody niematerialnej

- Skarżący doznał szkody niematerialnej w wysokości 1 200 EUR w wyniku oddalenia przez pozwaną jego wniosku o udzielenie dostępu oraz niekontrolowanego przekazania jego danych osobowych odbiorcom mającym siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki i związanej z tym niepewności co do bezprawnego monitorowania ruchu internetowego.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2022 r. – LG Chem/Komisja

(Sprawa T-356/22)

(2022/C 294/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Chem Ltd. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciele: adwokaci P. Vander Schueren i T. Martin-Brieu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/547 z dnia 5 kwietnia 2022 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz superchłonnych polimerów pochodzących z Republiki Korei (¹) („zaskarżonego rozporządzenia”) w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, naruszyła art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (²) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) oraz naruszyła prawo strony skarżącej do obrony przy dokonywaniu analizy wpływu przywozu z Korei na ceny.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, działała z naruszeniem art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 5, art. 3 ust. 6 i art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego oraz nie przedstawiła uzasadnienia, analizując sytuację pod względem szkody poniesionej przez producentów unijnych w sposób stronniczy i przypisując rzekomą szkodę przywózowi z Korei, a nie innym znanym czynnikom.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, działała z naruszeniem art. 3 ust. 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz naruszyła prawo strony skarżącej do obrony, ustalając margines szkody na podstawie uproszczonego numeru kontrolnego produktu, nie dostarczając odpowiednich jawnych streszczeń dotyczących obliczenia marginesu szkody i nie uwzględniając innych znanych czynników szkody przy ustalaniu marginesu szkody.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że strona pozwana przeprowadziła dochodzenie z naruszeniem prawa strony skarżącej do obrony i z naruszeniem prawa do dobrej administracji.

(¹) Dz.U. 2022, L 107, s. 27.

(²) Dz.U. 2016, L 176, s. 21.